

Nr 166.

Av herr **Leander**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om arbetstidens begränsning.

I proposition nr 55 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen antaga vid propositionen fogat förslag till lag om arbetstidens begränsning under ytterligare tre år efter det nu gällande lag utlöper med innevarande år.

Av det utredningsmateriel rörande verkningarna av nu gällande lag om arbetstidens begränsning, som framlagts i den kungl. propositionen, framgår, att lagen ansetts varit gällande under allt för kort tid, och därtill under en tid med synnerligen onormala förhållanden på arbetsmarknaden, för att ett på erfarenhet grundat omdöme om lagens verkningar i olika avseenden kunnat vinnas, varför Kungl. Maj:t i likhet med de flesta i ärendet hörda myndigheter och korporationer funnit det ändamålsenligt att icke nu skrida till en definitiv lagstiftning i ämnet, utan i stället stanna för en provisorisk lag för ytterligare tre år, en anordning som med hänsyn till ovan angivna förhållanden borde vinna avslutning från alla dem, som tidigare medverkat till åstadkommande av en försökslagstiftning om arbetstidens begränsning.

Men även vid förnyandet av en dylik försökslagstiftning lär det vara angeläget tillse, att vad i nu gällande lag om arbetstidens begränsning finnes vara verkligt hinderligt för näringslivet så vitt möjligt, men utan att ändamålet med lagen äventyras, avlägsnas ur den nya lagen.

I berörda avseende har under utredningsarbetet framställts förslag om en uppmjukning av bestämmelserna på åtskilliga punkter, och en av dessa är en viss utökning av tiden för övertidsarbete utan arbetsrådets hörande, vilket alltid medför besvär och i de flesta fall även tidsutdräkt. Härutinnan upptar det kungl. förslaget en utökning av timantalet för månad från nuvarande 30 till 40, under det arbetsrådet ifrågasatt en utökning till 50 timmar.

Ehuru jämväl en del andra ifrågasatta jämkningar i nu gällande bestämmelser måhända böra komma under övervägande vid lagens antagande för en ny period, skall jag emellertid inskränka mig till att hemställa om beredande av ökad möjlighet till övertidsarbete, vilket å

ena sidan kan bliva av viss betydelse för näringslivet, men å andra sidan knappast torde med fog kunna betecknas såsom ägnat att äventyra lagstiftningens ändamål. Emellertid synes berörda syfte kunna vinnas med att stanna för arbetsrådets förslag att utöka timmarnas antal för månad till 50 utan att göra ändring i timantalet för år. Den av arbetsrådet ifrågasatta anordningen innebär nämligen, att arbetet under brådskaande tid kan få bedrivas 10 timmar dagligen under 4 månader av året utan arbetsrådets hörande, vilket för arbetsgivarna under viss förutsättning kan bliva av värde, men som icke heller av arbetarna bör betraktas såsom ett hot mot den förmån, som genomförandet av arbetstidslagen anses innebära, enär övertidsarbete sannolikt icke kommer att påkallas annat än under verklig brådska med hänsyn till den högre betalning, som enligt arbetsavtalen i regel utgår för övertidsarbete, och i sådana fall torde arbetarnas samhörighet med företaget väl motivera den ifrågasatta utökningen av arbetstiden.

På grund av vad såhunda anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta, att i lagförslagets 7 § mom. 2 den angivna övertiden för kalendermånad ändras från 40 till 50.

Stockholm den 27 februari 1923.

Ulrik Leander.